בעמוד 2 של "הצופה" ביום ששי שעבר, פירסם אמנון שפירא התנצלות בפני ח"כ חיים דרוקמן שליט"א על דברים שיימח לו במאמר פרי עטו, שראה אור במוסף שבת באותו גיליון. תמוה ראיתי באמנון שפירא אשראשים ומה מבעי שאדם כמותו משוכנע – מפרסם התנצלות כנה. בהמשך ההתנצלות הנ"ל כותב ד"ר שפירא, כי "אינני חוזר בי ביחס לאר' חיים". וכאן עצתי, של צופה מן הצד, אך מביט היטב את הסוגיה הקואליציונית המחזיבה לפרטיה, שכן הדאיי הוא שאמנון שפירא יתנצל גם בפני האחרים.

מאמרו של ד"ר שפירא נגע בשאלה עקרונית, מעין המשך למאמרו ב"הבוגנוי" של מכון הדליד מלפני מס' חשנ"ח) "האם תיכון אינטגרציה בין חוסק הנ" דינה לחוסק ההלכה", אלא שבמאמר ב"הצופה" הוא נגע בחומרים, באנשים חיים, כתנא דסמיע, וכאן עלי לקבוע שהוא גם חמים וגם חסר אינפורמציה.

ידוקם לעובדות.

לא הגר"א שפירא שליט"א ולא הגר"מ אליהו שליט"א דואים עצמם כרבני המפר"ל. למיטב ידיעתי, כאשר ח"כ נחום לנגנטל המפרץ באחרונה הצדיקה שה תייחסה לרבני המפר"ל. בדומהנו לרבנים שפירא ואליהו, ביקש הגר"א שפירא מבני ביתו לטלפן מיד לגלי־צה"ל ולהבהיר כי הוא אינו רב של המפר"ל.

למפר"ל היה "חבר הרבנים של הסוענטר" ששבע חיים לכל חי ולמפר"ל אין היום רבנים. כאשר באים אל הרב שפירא או הרב אליהו לשאול עצה הם עונים. והדוגה לקיים עצתם או לא לקיים זה ענייני.

ובכל מקרה מותר לרב שלומי או לרב אלמעני לה ביע דעתו בין־אם נשאל בין אם לא, ואין סיבה שיהיה מעמדו נחות מרחי וגזרי, ציון בדוחד ועובדיה תמם – קבלנו קולות במרכז המפר"ל הפרוייקטי", ואשר בכר הם להודיעך את ברכיו של כל אחד מחברי הכנסת של המפר"ל. שוחר בעיר בחירות מבקשים מרבנים שיר צאו בקול־קורא להצביע מפר"ל ומן הסתם יש עוד לשראה בזאת – גם אם לא בקיבוץ הדתי.

הצטרפות המפר"ל לח"כ הקואליציוני בראשותו של אריאל שרון, לוחה במאבק מחזי מתוך המפר"ל. אין לי עניין להיכנס לפרטים, כי מחזב מחברים, אבל ייאמר רק זאת, כי גדולת־נפש לא היתה שם וד' רבי עם־ישראל גם לא הוו שם. אולם, באותה נשימה רבי ייאמר: כי רק ר"ר שפירא־אחכם לאחד מעשה יכול לנוחף ברבנים ובחברי־כנסת. איש לא יכול היה לדר עת, גם לא הגר"מ אליהו שליט"א, לשיטתו של אמ נתן שפירא, כי כך ינהג אריאל שרון במפר"ל, כשם שלא העליתי על דעתי שכך ינהג ברוד לי. ומי שקר רא את מאמרי יודע שאינני נמנע על שמירו של חוד לוי. המפר"ל על כל מרכיביה שונה כאשר הע"כה איש מהם לא עצר בעד אריאל שרון והסכלנות ורוחב הלב שנהגו אריאל שרון והליכוד במפלגת העבודה – אולו כאשר דרושה היתה עוד שעת־יחנים כדי לדעת מה ניתן ומה לא ניתן להשיג.

ולעצם הענין:

המפולל נעזרה ברבנים או יותר נכון השתמשה בהם כאשר הרבר היה לה נוח, כשרעותה היתה שונה מרעתם היא ידעה יפה לנעי אדם ואיך לא לשמוע לעצתם.

כותב שוחרת אלו מזרה היום בצפר רב, כי לא אחת היה "שרברב" של מקסימה מ. חיק דוגמא אחת: ע"ב וחוידות) כאשר בעידי המפר"ל רצו להבטיח את מש לום בממשלה בתקופת "מיתו יהודי", או הרב צבי יהודה זצ"ל הגר"ש נותן הבלתי נשכח, עמדו בראש סרי־יומס, ומשיעורו הנודעים ואתנו יסוי הכחדת. איש לא זכר את סרובתם של הרבנים הנ"ל.

הדבה תמימות יש במבוכה של אמנון שפירא. כמי שישב במאות ישיבתי סדעה של המפר"ל חייתי עד למעמדים קשים מנשוא. כאשר שלוני היה באופוזיציה לחנהגה, הוא ביקש על כל חפירה באוזניות שלמה לפי חוש מוקואליציה ומדי. והדם היה אחל מפניו שי זכולן המר רל, ואחרו "מי קיצוני" שינה טעמו ליי לוסין במסוואציה אחרת. ולה הרבנים שפירא או ליזן, בגילם, יש הדבה פחות פניות אישיות מכל השולטיקאים הללו המוכרים לנו.

ערב בחירות השוטות לרבנות הראשית ומועצות חתיות ונם תקבים, כו תקבים, מצדיקים תביעה למנכ"ל בתיית אים לא טעה במך הטעות היתה בחיעדר העיסה שכך יבוזר בנו הליכוד ד"ר שפירא שוב, הוא חכם לאחר מעשה, אבל נם סדעה בעוברית שכן, הדברים במקרה זה אינם שוחד אר

סדעה ד"ר שפירא נם בענין הסכם אוסלו. את הגר שפנקא להסכם חזה נתן אריה. דרעי וכפוליטיקאי ממולה יפשפש הוא ראנ שתדרים הארנפרמציה המאר מנמתית לחגר"ע יוסף שליט"א. הוא חיה בעל־ בית ב"חצר" וברצותו מרחיב ברצותו מקצר. אריה דרעי מתחים מזה על הימים הזם על הרחליטה זאת אלום את הנעשה אין לצערנו, להשיב. וכך המצב בכל "הפלונת החיות, שבכחים של הפוליטיקאים להכחיש את בירוני מחשבתם של הציבור הדחינית. היישר של הרבנים אינו נופל מזה של הפוליטיקאים וחכמתם אינה מצטמצמת משלום. אחרי ברק, יסי בילין, שמעון פרס, שלמה בדעתי הבראו אחנו אל עברי־פרשות נם בלי שנעצנו ברבנים.

כל מסנרת חיית שתקום תעמוד לקחת בחשבון את רעת הרבנים ועצות־הם. יחר ויחר חונים בצד־ נות החיית מעוניינים בהשפעת עולם התורה עליי־הם על מעשיהם. כל חוג ציבור חני המנותק מעולם תור רה הקשר להיות בסופו של יום משפיע כמו חילוני עם כיפה עם כל המתחדיב מכך.

מחר ליהבנים לנסות להשפיע על מרכז המפר"ל כמו לכל אחד אחר ומיחר מה הוא מוקר מזה לגיסר מי גם אם באחדויי רב. היו אלה אנשיי של הגר"מ אליהו שליט"א שהבטיחו את בחירתו של "יואל ביבי" בשאול יהלים, חדר משל הכל לפי כללי הדימוקרטיה. שום רבר לא תוכיח בביתם של הרבנים. "כל נעשה במרכז המפר"ל באוחה דמוקרטי.

האם הציונות ניצחה החיית או החילוניות מיסרם לטרי לששרש.

ובכל מקרה הסנגון של אמנון שפירא מזכיר משהו את ח"כ רן כהן (מר"צ) ולא את חבכם הבישה המתי־ חם להרבנים בוחלים בתורה, שמאחוריהם רחוק של תלמידים שגם בשניהם. חלקם לשחות. מחר לר"ד שפירא לקט.

ד"ר שפירא, התנצל גם בפני האחרים

מחצרות או"מו"רים וחסידים

"כמה כלחה נפשי אלי אורך העצום"

ביום שני הבעל"ט יחול יום ה־30 להסתלקותו של הגאון הצדיק, רבי יהודה זרחיה מרדכי לייב חיים הלוי סגל זי"ע, קרוש ייאמר לו.

קנה"ג הרב סגל, היחיד והמיוחד, כיחן כרבה של קריית שלום "בגדרת אדמו"ר מלעלוב האדמו"ר רחב"ד" ובמשך עשרות שנים עבר במחלקת הני־ שוארן של המועצה הדתית בתל־אביב. מאחדרי הפ רגוד הזה של פקיד רושם שבעונקים בכל ברזרומה של תל־אביב, הסתתר ענק שבעונקים בכל מקבוצות התורה, ויחר עם זאת עניו מופלג, שעשה הכל כדי שלא ישמכהו ל"בבא" או לבעל "מצר". אין ספק כלל, כי היה מנהיגם של הצדיקים הנסת־ רים, ולא היה מי שיכול היה להשלם מכוח ראייתו התורנית.

הרב יוסף ואלטוך זצוק"ל מהצדיקים הנסתרים (מעוברי עיריית תל־אביב) שמיום עומדו על יעתו לא הנמיך את ירינ מתחת לאבנטו, כתב לאחר המ קובלים, רבי מנחם מנרלין הלפרין זצוק"ל (עליו נאמר: "אחר המיוחר המופלג בנבלה ובנסתר, כל רז לא אניס ליה"): "אין לי ספק שלהרב יהודה זרחיה סגל יש מניר. אם בהקיץ או בחלום אני לא יודע".

המכתב הזה ששופטו עינו של אחר מאספני חיר ראיקר, עשה לו בצפיים. הרבים ביקשו מאו לפקוד את ריירתו הצנועה, ואלמלא ערעינו הרבנית הצדי קת תלחט"א, שעינה היתה פקוחה עליו 24 שעות ביממה, היתה קריית־שלום הופכת לפוקר עליה לרגל של רבבות אנש.

אל אוזנו של הרב הגיעה השמועה כי מיחסים לו כוחות רוחניים ויאיות ורחניות מחץ לנדרי המבע, וב"מכתב גלוי לכל היריריים" שכתב ב"ב בסיוון תשס"ח עשה כל מאמץ להרחיק מעליו את מה "ש־ קשרי בתעמומות כתרים לראשי אשר בעזה"ר אינם נכונים הרבה מאלה שסביבי מקנם עבה ממתני".

אבל גם ממה שהוא עצמו מודה באותו מכתב מי"ב בסיוון, מצטייר איש סגולה ומתברך, גודל האי בירה בהסתלקותו.

וכך כתב בין היתר: "אני בעל־ביית בדתורה מד עירי התלמירים הכמים לצערי אשר אמנם קיוו ממני ריא הצדיק יחד, הנה קטע מתוך מעין תפילה שכתב בקונט תש"ב (בן 28) "אחרי אפירתי. כל ספר תהלים בכבכי נרחל".

"אריבון אני יוצרי וקונני מה מתוק יסרך למכי אני, אני כמה כלתה נפשי אלי אורך הצפום השופע הוד נפלא ותוקות אין סוף... לבי מלא על כל נדר תני באהבתך, איבני יודע רבר ותלתך. שכחי אהבתך הנני וכל נופי רוממם בחבתך, כל אברי בתנוערה... מאושר אני... לא בתמידה אני דורש עבור אהבתי... אני, כן, שלך ורק שלך זכני :א באור פניך, ובינני היכי אהבתך? לא אפושה מנצוותיך! לא אסירה אף להתבונן בשפת רבר ולהקרן לך כל רנשותי הנלים, אוי מה רלים־מהביל אורך האדיר... אנא, רל נפגר בי אבל לבבי הסיפר רומי והלוחם ורוחה ושחי הב תון לך, כל אלה מצדיקים ומשוערים אליך. אנא קחני בדוקתך ומוריי רוכני! לו גם מעט מזעיר, הודני מדרכי שובך מגלותך מפרחיך, החכימני ואעבדך עד כלות נפשי כרצונך. אנא."

והיו הרבנים, רבני החסר עם המקורבים ביותר של הודרת המסיבה, ובך סיפר: באו אלי באמצע הלילה ואמרו לי בוא וחראה מהי כוחה של תפילה, ואז הבענו לנדרי ירושלים ורבבות נשמות היו שם ושבעבו את תיקון הצות ליד הבוחל המעריב של הרב זוסמן (והכוונה לחרב יוסף ליי זוסמן זצוק"ל תלמירו המובהק של הגר"ח חרל"פ זצוק"ל).

הוא תיאר את מראהו של הרב זוסמן וכעבור זמן קצר השניים נפגשו והיו לאוהבים.

עוד לפני 4 שנים ירע את יום הסתלקותו וביקש ששי וכמצאי־שבת סמוך לפטירה", לא השאיר מקום לספק, כי הנה עומר הוא להתפרק לבני היכי לא בפמליה של מעלה.

משולה נהגיים היו לומר את הסליחות בביתו, והוא היה אומר את "שמע קולנו חוס ורחם עלינו" בקולו העמוק והצלול ומבכא את נשמת המלים. היום אנו עומרים בתפילה ממושכת של שמע קולי נו ואין ספק כלל כי צריך נשבב זה יגן על היחר הר קוק לישראל ורוחים עצומים.

משניות "רעים וחברות במיוחר בכל יום 2 פר קים מזרעים ולחזור 12 פעם (רע"ב תרים ר"ם ור"מ) 2 פרקים מפטרות ולחזור 12 פעם. משאר הס רדים בשבוע 14 פרקים ולשנן 12 פעם. וזה"ק לכה"פ 5 רפים ליום ואח"כ תיסני זהר חו"ה ולחד זוהר כל יח"י 15 פעם."

ובכתבי זאת לא הנעתי אלא כדי מחצית מאשר קיבל על עצמו ולא הזכרתי את הרמב"ם, ירושלמי, סזר, "אור שמח", חרשן משפט וכר' וכר'.

היה זה מרן בעל החזון־איש שהעיר עליה: "אריה בין האריות", ובירוע הוא, שעוד בהיותו בעיר לימים קמו מפניו גרולי הדור שידעו בו אחר מבני עלייה, גרים באודייתא תדירא ולא מחזיק טיבותא לנפשיה, ואילו הרבנית תתי, כמעט רופאה־בהיקף ירעיותיה, ניסתה לשדלו שיקשר תחת הפיקוח הרפואי במלון "בזל". כאשר שאלה יריעים מדוע היא בעצם מת' עקשת שלא להיענות לבקשתו, הסבירה כשהיא עד צדת בעד רמעותיה: "כל שנה בראש השנה אני מכינה לו שלושה סנים של לבושים להחלפה. מנר עיה עד החליפה. מרוב דבקותו בה' יתברך בשעת התפילה, אפשר לסחוט ממש את הזיעה דקרושה לא רק מהבוקיה והחולצה אלא מהחליפה השלישית. עד כרי כך עבודת התפילה שלו."

וכרי שבצין במהדרים־אמורים ועד להיכן הס